

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemani velja:
Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemani velja:
Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za jeden mesec 1 gld.
V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamne številke po 7 kr.

Naročnino in oznanila (inserate) vsprejema upravništvo in ekspeditelj v „Katol. Tiskarni“, Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 160.

V Ljubljani, v sredo 15. julija 1896.

Letnik XXIV.

Po deželnem zboru.

Ker smo sproti poročali le v glavnih potezih o posameznih važnejših obravnavah dež. zbora kranjskega, spopolnimo danes poročila glede zgradbe novega dežel. dvorca in državnega posojila za deželo kranjsko.

Deželni zbor je bil že dne 11. febr. t. l. sklenil, da se ima na prostoru, na katerem stoji sedanji dvorec, sezidati novo poslopje po načrtu, katerega odobriti si pridržuje dež. zbor v izrednem zasedanju. Deželni odbor je imel na razpolago le jeden načrt, ki pa se v zlic lepim idejam ni mogel priporočiti v izvršitev, ker bi bili troški previsoki. Zato je dež. odbor razpisal javni natečaj za dobavo načrtov proti nagradi 2000, oziroma 1200 kron; po načrtu zazidana površina ne bi smela presegati 1700 m², stavbinski troški pa ne 370.000 gld. Došla sta le dva načrta, katera so presodili gg. stavb. svetnik Svtil, c. kr. nadinžener Žužek, mestni nadinžener Duffé, dež. nadinž. Witschl in inž. Kliuar. Ti večšaki so izrekli, da se noben predloženih načrtov ne more priporočiti v izvršitev zaradi raznih nedostatkov. Ker torej dež. odbor ni mogel zboru predložiti nobenega povsem primerne načrta, zato je nasvetoval: Dež. odboru se naroča, da do prihodnjega zasedanja po stavbinskem uradu ali kakem drugem večšaku dá izdelati nov načrt in proračun za zgradbo novega dvorca po določenem programu tako pravočasno, da se bo zgradba mogla prihodnjo pomlad pričeti. Zazidana površina ne sme presegati 1700 m², proračun troškov za vso stavbo in opravo deželno-zborskih prostorov pa ne 370.000 gld. — Deželni zbor je soglasno pritrdil temu nasvetu.

Glede državnega posojila deželi kranjski povodom potresa pa je dež. zbor sklenil:

I. a) Dežela kranjska prevzame pod določenimi pogoji s tremi odstotki obrestovano posojilo iz državnih sredstev v skupnem znesku 1.500.000 gld. v letih 1896, 1897 in 1898; od te svote je porabiti 550.000 gld. za deželna poslopja, 450.000 gld. za

regulacijo ljubljanskega mesta in 500.000 gld. triodstotnega posojila potrebnim posestnikom takih poslopij v Ljubljani in po deželnih okrajih, katera je razrušil ali poškodoval potres.

b) Deželnemu odboru se naroča, naj takoj stopi v razgovor s c. kr. vlado in sklene dogovor, v katerem naj je jasno določeno izplačevanje, obrestovanje in povračevanje posojila, katero je povrnil v dvajsetletnih obrokih, s 1. januarjem 1901 pričenši.

II. Mestni občini ljubljanski se dovoli od skupnega 3odstotnega posojila 450.000 gld. za zaklad mestne regulacije in največ 500.000 gld. za posojila hišnim posestnikom v Ljubljani, deželnemu odboru pa se naroča, da tudi z mestno občino ljubljansko sklene poseben dogovor glede izplačevanja, obrestovanja in povračevanja tega posojila.

III. Od navedenega zneska 500.000 gld., ki je namenjen za 3odstotna posojila hišnim posestnikom, pa naj deželni odbor okroglo 100.000 gld. porabi za 3odstotna posojila potrebim, po potresu poškodovanim hišnim posestnikom po deželi izven Ljubljane, in sicer proti garanciji dotičnih občin, s katerimi bode gledé plačevanja obrestij in povračil skleniti primerne dogovore, ali proti vknjižbi zastavne pravice na posestva ali pa proti zavarovanju na drug zadosten način; kolikor bi se tega za deželne okraje pridržanega zneska ne potrebovalo do konca leta 1897, toliko ga je potem izplačati mestni občini ljubljanski kot posojilo.

IV. Deželnemu odboru se naroča, da o dogovorih s c. kr. vlado, mestno občino ljubljansko in eventualno z drugimi občinami, kakor tudi o posojilih, katera bode posestnikom po deželi direktno podelil, naknadno poroča deželnemu zboru.

Vsi ti predlogi so obveljali soglasno.

Politični pregled.

V Ljubljani, 15. julija.

Shod mladočeskikh zaupnikov se je vršil minulo nedeljo v Brnu ob obilni udeležbi. Glavna

točka dnevnega reda je bilo posvetovanje o kompromisu, kakoršnega je odobril izvrševalni odbor Staročin Mladočehov in ki ima veljati za bodoče deželno-zborske volitve. — Debata je bila zelo burna in le predsedniku dr. Tučeku se je zahvaliti, da se je nekoliko pomirilo sovraštvo nasproti Staročehom, ter da se je konečno odobril sklep obeh izvrševalnih odborov. O tej točki je poročal državni poslanec dr. Stransky, ki je povdarjal, da se morata obe stranki vsaj navidezno zjediniti, ako hočeta, da si pribori češki narod več vpliva na sedanjo vlado. Pri tej priliki je omenjal tudi eventuelnega razpora mej vlado in nemško liberalno stranko ter pripomnil, da se mora v tem slučaju mladočeska opozicija nasproti vladi tako oblažiti, da ne bode ovirala imenovanega razpora. Ako se to zgodi in se grof Badeni obrne od nemške leve, tedaj ni nemogoče, da se prične resneje razpravljati pereče češko vprašanje. Konečno so bile vsprejete nekatere resolucije, v katerih se je povdarjalo, da vztrajajo Mladočehi še nadalje v opoziciji nasproti vladi, dokler se razmere ne spremenijo, da se bode stranka temeljito pečala z obrtnim in agrarnim vprašanjem ter se ozirala na delavske zahteve, in konečno, kar seveda dr. Stransky ne sme nikdar zamolčati, da se zavzema odločno stališče nasproti „klerikalni“ stranki. Najumestnejši pa je bil predlog dr. Bogdana, ki je naglašal, da se treba povsodi vedno boriti zoper židovstvo, ki v narodnem in gospodarskem oziru zelo veliko škoduje češkemu prebivalstvu. Po peturni debati se je shod zaključil. Kompromis je tedaj vsprejet, toda najbrže na škodo Staročehov.

Gališka ljudska stranka je že pokazala vseh svojega delovanja. Pri zadnjih volitvah v zahodno gališke okrajne zastope je zmagala na vsi črti ljudska stranka v kmečkih in mestnih občinah s svojimi izključno kmečkimi kandidati. Ta zmaga provzročuje poljskim žlahčičem velike preglavice, ker so spoznali, da se jim ne bode nič boljše godilo pri bližnjih deželno-zborskih volitvah. Kurija veleposestnikov je baje že izjavila, da se ne

LISTEK.

Iz Wörishofen-a,

dne 10. julija.

(Konec.)

Kot dodatek k prejšnjim dopisom naznamim, da je meseca junija došlo v Wörishofen 1346 vsakojakih gostov, iskat zdravja, namreč iz daljnih dežel in držav. Ta številka ni velika v primeri s poprejšnjimi leti. Deževno in hladno vreme je ljudi doma pridrževalo, da si niso upali na daljno potovanje. Brat Čeh je pravil, da je bil v drugi polovici meseca junija na Češkem tako občuten mrz, da so po nekaterih krajih po sobah kurili. — Največ gostov prihaja semkaj meseca julija — in res po 70 do 100 se jih sedaj oglašajo vsak dan za „Sprechstunde“.

Električna železnica se bo 14. t. m. slovesno otvorila; za Kneippovce zelo pripravna olajšava prihoda in odhoda.

Omenil sem že, da marsikateri bolnik, ki je prinesel zastarano bolezen v Wörishofen, tukaj popolnoma ozdravi, vendar pa vsakdo stavi zaupanje

na Kneippa, da mu bo ta veleumni mož, če drugače ne, s čudežem pomagal. Ime Kneippovo ima toli privlačno moč v sebi, da vse, kar je bolnega in zmore stroške potovanja, semkaj hiti. Ko Kneippa več ne bo, bo Wörishofen zgubil precej svoje slave. Tujci ne bodo več v tolikih trumah sem prihajali, dasi je gotovo, da se bo Kneippova zdravilna metoda tukaj najčisteje ohranila in v pristnem duhu velicega začetnika nadaljevala.

Mnogo je zadnji čas govorjenja o dveh posebnih slučajih ozdravljenja. Neka gospa iz pruske Slezije je bila mnogo let vodenična, 35 krat so ji vodo vzeli. Prvi zdravniki so bili okoli nje, toda zmajevali so z glavo in izrekli sodbo, da za gospo ni rešitve. Vsa obupana se je pripeljala h Kneippu. Čez par mesecev je popolno ozdravljena Wörishofen zapustila.

Neki Dunajčan je imel veliko in bolečo oteklinu, takozvani „absces“, globoko zarit v životu. Dunajski doktorji so bili jednoglasno vsi za operacijo kot edino sredstvo. Bolnik ni tega dovolil, bal se je operacije, sel v vlak in se napotil v Wörishofen. Tukaj je najpoprej obiskal zdravnike, ki so istotako rekli, da za take bolezni ni voda, ampak nož. Ves

žalosten hoče bolnik že nazaj, odkoder je prišel, kar se zmisli, da bi bilo vendar dobro, g. Kneippa samega vprašati, kako in kaj. Kneipp pravi: Ta nesnaga mora iti brez noža vunkaj. In res, — vsled polivov se je telo ojačilo in posvežilo, otekline zapustila, gnoj je iztekel in mož je vriskaje šel domov. Pri Kneippovi metodi je to vredno uvažanja, da on ne ozdravlja samo dotičnega telesnega dela, ki je prizadet, ampak on obdeluje telo v celoti in ga primora k novemu življenju. Pri vseh bolnikih se to seveda ne posreči, a blagor jim, ki so tu zadobili zdravje ali saj izdatno zboljšanje, ki so ga drugod zastoni iskali, če jih je prav majhno število srečnih.

Zadovoljni pa so in hvaležni Kneippu brez izjeme vsi za modre nauke, ki so jih tu prejeli iz njegovih ust. In pač opravičena je splošna želja in prošnja k Bogu, da bi blagi starček, ki se vkljub ogromnemu delu prav dobro počuti, živel še mnogo let.

Ta teden imamo krasno vreme. Vse je zunaj že od ranega jutra, želeč popraviti zamudo minolih treh tednov in se izdatno odškodovati. Kdor je namenjen v Wörishofen, ta mesec naj pride, a da bo dosegel kaj vspeha, naj se mudi saj 6 tednov tukaj; s polovičarji ni nič. Z Bogom! Planinski.

vdeleži volitev v ostale okrajne zastope. Ta sklep, ako je resničen, gotovo ne bode užalostil kmečkih volilcev, ki komaj čakajo rešitve iz krutega jarma.

Dunajski židovski liberalci v Budimpešti. Minulo nedeljo je dospelo kakih 300 dunajskih naprednjakov v ogersko stolico, da bi v ime „dunajskega meščanstva“ pozdravili budimpeštanske židovske liberalce in počastili s svojim obiskom milenijsko razstavo. Zvečer prvega dne so jih navdušeno vsprejeli mažarski prenapetneži v Vacovu ter jih nato spremili v glavno mesto, kjer je pričakovala liberalne Dunajčane po poročilu liberalnih listov nebrojna množica občinstva. Pri slavnostnih banketih, kateri so se priredili njim na čast, se je seveda liberalna gospoda v prvi vrsti spominjala ljudij, ki „nosijo sicer zlate verižice, a jih niso zaslužili“. Prvo besedo je imel pri vsaki priliki znani žid, državni poslanec Noske, ki je opetovano izražal veselje nad tem, da je zamenil zaduhlo dunajsko ozračje z naprednim budimpeštanskim ter pri tem hvalil svojo stranko, ki je tako visoko povzdignila dunajsko mesto. Dunajski krščanski prebivalci svojim židovskim nasprotnikom gotovo ne zavidajo veselja v židovsko-mažarski stolici ter le goje željo, da bi se ne povrnilo več v krščansko avstrijsko stolico.

† **grof Szatary.** Zavratno umorjeni ogerski državni poslanec grof Stefan Szatary, o katerem smo včeraj na kratko poročali, je prišel l. 1891 v drž. zbor, kjer se je pridružil liberalni stranki. Njegova stranka ga hvali kot zelo delavnega poslanca. Vendar pa ne more zamolčati, da se ji je izneveril povodom razprave o cerkveno-političnih zakonih ter se pridružil takozvanim divjakom. Iz tega sledi, da ni hotel vseskozi trobiti v rog židovsko-liberalnih matadorjev. Takoj po dovršeni razpravi je vstopil zopet v vrsto liberalnih korifej. Po stanu je bil komornik in rezervni poročnik. O njegovem morilecu še ni nič znanega; nekateri listi trdijo, da je na sumu neki odslovljeni uradnik, drugi zopet, da so ga umorili razdraženi kmetje, katere je vedno zatiral in jih mnogo spravil na nič. Pred dvema letoma ga je napadel dosedaj neznani zločinec, a takrat se je napad izjalovil.

General Baratieri biva sedaj, kakor poročajo rimski časopisi, pri svojem svaku Conzattiju v Arco. Komaj so to izvedeli razni časnikarji, že so hiteli k njemu, da bi jim obširneje pojasnil zadnje dogodke na afriških tleh. Kakor povsodi, so tudi tukaj dopisovalci židovskih listov najsilnejši in bi radi skovali za svoje „žornale“ obširne članke iz govora poraženega generala. Toda tokrat so se prav dobro opekli. General je izjavil prvemu dopisniku, da ne mara dajati nikakih pojasnil o nesrečni vojski in pravem vzroku te katastrofe. Kar je mogel povedati, pravi general, je povedal pred vojnim sodiščem, vse drugo je neresnično. Ako bi bil prisiljen, obširneje pojasniti celo zadevo, tedaj bode to storil le pred italijansko zbornico. Kakor se vidi, se general mnogo trudi, da bi zunanji svet ne izvedel vseh podrobnosti in potem izrekel evetuelno sodbo nad njim samim. Poleg tega mu je pa najbrže tudi vojno sodišče zabičalo, naj molči o vsem, kar bi bilo sramotno zanj in za Italijo. Mogoče je tudi, da ravno vsled tega ni hotel obiskati svojih nekdanjih tržaških oboževalcev, da se je izognil daljšim razgovorom.

Razgled po slovanskem svetu.

Kriva mažarska statistika.

Iz Zagreba 27. junija.

Mažare hudo peče, da je v novjšem času zvedel tudi zunanji svet o nezadovoljstvu Rumunov in Hrvatov pod ogersko vladjo. Prikrili bi radi vse, kar se je nedavno zgodilo z mažarsko zastavo v Zagrebu in na Erdeljskem, ter pripisujejo ta odpor proti mažarskemu gospodstvu le bujkanje nekih razgretih glav, ki hočejo praviti zdražbe z Mažari in drugimi narodi na Ogorskem. Prav po hinavsko pišejo po zunanjih časopisih, posebno po francoskih, da so z njihovo vladjo zadovoljni vsi podložni, tudi Slovaki, Srbi, Malorusi, celo Nemci, le Rumuni in Hrvati hočejo klubovati ter napadajo Mažare po trditvi teh pisunov brez pravega razloga. Ni verjetno, da bi zunanji svet to verjel, kajti neki razlogi vendar le morajo biti, da se Rumuni in Hrvati ne morejo sprijateljiti z Mažari. Nekaj takega obrekovanja pa vendar le ostane, posebno če se vse tako neresnično poroča o teh zadevah, kakor to dela poznati mažarski vikač Gustav Bekšić, ki je nedavno nagro-

madil celo torbo laži v sicer uglednem francoskem listu: „Revue politique et parlementaire“. Bekšić trdi v tem spisu, da hočejo Hrvati okoli sebe zediniti vse južne Slované, ki stanujejo na Avstro-Ogorskem, kar je pa čisto absurdno, saj nimajo Hrvati večine niti na Hrvatskem in v Slavoniji, kajti on pravi, da živi v obeh kraljevinah 562.000 Srbov, 117.000 Nemcev, 69.000 Mažarov (tedaj ne 150.000 kar je še nedavno trdil), 13.000 Čehov in Slovakov ter 60.000 drugih narodnosti — vkup tedaj 321.000 — naproti 1.359.000 Hrvatov katoliške vere.

Vsak tukaj lahko opazi, da v tem računu navaja Bekšić Srbe kot poseben narod nasproti Hrvatov. V tem se pokazuje ona stara dobro poznata zlobnost naših sovražnikov, da delijo nas Slované povsodi, kje le morejo. Tako so uspeli Mažari tudi deloma na Hrvatskem s pomočjo današnje hrvatske vlade. Ali se Srbom tudi že oči odpirajo, ko so opazili, kaj se godi z njimi na samem Ogorskem. Nadjamo se, da se ne bode mogel Bekšić niti kateri drugi Mažar oslanjati na našo neslogo, marveč da bodo v kratkem zadeli naši protivniki na hud odpor od vsega prebivalstva obeh kraljevin, in da jim ne bode koristilo daljše njihovo spletkarstvo.

Bekšić veruje tudi, da ne bi Hrvatskeji nič koristilo, tudi ko bi se zedinile z njo sosednje dežele, namreč Dalmacija, Bosna in Hercegovina, Istra in slovenske dežele, kajti tudi po teh deželah vidi le druge prebivalce, samo Hrvatov ne. On pravi, da bi v skupini južnih Slovanov, ko bi se zares zedinile omenjene dežele, imeli Hrvati veliko manjšino, a ne večino. Taki so Mažari vsi, kakor je ta Bekšić. Ne vprašajo, če se da opravdati in dokazati njihova trditve, le njihova mora veljati. Ali statistika se vendar ne da tako lahko zavreči, kajti številke govore večkrat protivno, pa tako je tudi v tem slučaju. Tako je „Obzor“ tega mažarskega Slovanofaga prav pošteno zavrnil ter s številkami po najnovjšem popisu dokazal laži tega pisuna. Po popisu od leta 1890 je bilo na Hrvatskem in Slavonskem 1.936.000 Hrvatov in Srbov, tedaj 88 odst. vsega prebivalstva. V Dalmaciji pa je bilo Hrvatov in Srbov 97 odst. t. j. 510.000 duš, v Bosni in Hercegovini tudi 97 odst. t. j. 1.385.000 duš, v Istri pa 50 odst. t. j. 158.000 duš, v Medmurju 80.000, a na Reki 18.000. Vkup živi tedaj na tem prostoru 3.930.000 Hrvatov in Srbov. Ker pa v vseh omenjenih deželah prebiva 4.592.000 ljudi, je potem Hrvatov in Srbov 85 odstotkov.

Iz teh točnih statističnih podatkov se vidi, da tukaj na jugu živi eden narod v kompaktni celini, ki ima že po prirodi pravo, da živi samostalno, a ne razdeljen na Ogersko, Avstrijo in okupirane dežele. Hrvati in Srbi so eden narod, pa morajo imeti v tej skupini, v okviru habsburške monarhije jednake interese. Tukaj ne bode trebala razlika v veritvi niti najmanjše vplivati. Kar se tiče pa naslova njihovega jezika, bode se že sami o tem sporazumeli, za take čisto prirodne zadeve ne treba rešitve učenih profesorjev in dvorskih svetnikov, ki po navadi vkup z državniki le redko pravo zadenejo. Pustite narodu, kar je njegovega, on si bode znal vse sam najbolje urediti prej ali kasneje, samo zaustavljati ga nikarte z vašimi krivimi diplomatičnimi nazori in ravno tako nespretnimi odredbami. Hrvati in Srbi se bodo sčasoma tako sporazumeli v glavnih vprašanjih, kakor so se Nemci in Mažari, ki so po veri še bolj razdeljeni, nego le ti. — Nasproti onim 3.930.000 Hrvatov in Srbom živi na omenjenem teritoriju 662.000 prebivalcev drugih narodnosti. Med njimi 130.000 Lahov, 117.000 Nemcev, 80.000 Slovencev, 75.000 Mažarov in 200.000 drugih (Čehov, Slovakov, Malorusov, španjskih Židov, ciganov itd.). Tedaj nobena teh narodnosti ni tako jaka, da bi mogla naškoditi narodnemu značaju teh dežel. Razun Lahov, ki žive kompaktno naseljeni po mestih zapadne Istre, žive vse ostale narodnosti raztresene po širokih krajih, ter ne morejo biti nevarne za hrvatski živelj, marveč se bodo sčasoma morale z njim stopiti.

Koliko huje je v tem pogledu za Mažare na Ogorskem. Dočim v omenjenih deželah živi Hrvatov in Srbov 85 odstotkov, je Mažarov na Ogorskem po njihovi lastni statistiki le 48 odst. V Hrvatskeji štejejo druge narodnosti le 14,5 odst., na Ogorskem pa 50 odst. A to niso na Ogorskem kakšni maloštevilni narodci, nego narodi, ki stanujejo v kompaktni celini. Na Ogorskem živi samih Rumunov 2.600.000 Slovakov in Nemcev pa 2.000.000, Srbov in Hrvatov 760.000, Malorusov 400.000. Iz tega se vidi, kako krivično sodi mažarski politikar Bekšić o Hrva-

tih. Dočim v svojem spisu prorokuje mažarskemu narodu veliko bodočnost in veliko kulturno misijo na istoku, čim doma pomažari vse prebivalce, kar se ima v kratkem zgoditi, prezirno govori o Hrvatskeji, češ, da jej ni obstanka in da bode morala tudi ona priznati hegemonijo mažarsko prej ali slej. Nadejamo se pa, da bodo Mažari potrebovali še mnogo časa, dokler bodo vse Ogersko kultivirali v svojem smislu, dočim more Hrvatska s svojo kulturo že zdaj delovati na istok, ki ji ni protiven, kakor Ogerskeji; le ovirati je nikar!

Cerkveni letopis.

Sv. Ivan Krstnik.

(Ain Karem, Machaeros, Sebaste.)

(Dalje.)

Nekateri potopisci srednjega veka pišejo, da je carica Helena, mati Konstantina velicega, na tem mestu sezidala lepo cerkev in poleg nje samostan. Ta samostan s cerkvico je bil večkrat razrušen, a zopet sezidan. Leta 1884 so pravoslavni Grki to zgradbo v okusnem slogu obnovili in s svojimi menihi zasedli. Zgodovinar Nicefor pravi v knjigi VII., gl. 31, da je sveta Helena sezidala cerkev nad duplino, kjer je nekdanji sveti Ivan Krstnik živel. Ob vznožju te jame je Jordan nekdanj teklen in tu je bil baže naš Zveličar od sv. Ivana krščen. Od tega grškega samostana, katerega imenujejo Arabci Kasr el Jehud (građ judovski), je še dober četrt ure do Jordana, do takozvanega grškega kopališča, kjer se navadno romarji kopljejo v spomin Jezusovega Krsta. Ko sem zazrl ta kraj „Jezusovega krsta“, sem neverno z glavo majal. Zdel se mi je kraj preozek, preglobok, neprimeren in sporočilo nepristno. Saj že sveto pismo pravi, da je sveti Ivan krščeval „v Betaniji onstran Jordana“ (Jan. I., 28). Mesto „v Betaniji“ sta že Origen in cerkveni zgodovinar Evsebij zapisala: v Bethabari, kamor so do konca četrtega stoletja hodili romarji krščevat se. Bethabara pomenja brod, pregaz. Brod pa je pri globoki reki le tam mogoč, kjer se struga razširja. Zato iščejo učenjaki kraj Kristusovega krsta nad samostanom sv. Ivana (Kasr el Jehud) bolj proti severu, kjer se dandanes nahaja brod er-Rorâniye. V životopisu svetega Vilibalda, ki je bil v sveti deželi okoli l. 728, čitamo, da so romarji, prenočivši v samostanu svetega Ivana, šli jedno miljo (rimsko) ob Jordanu tje, kjer je naš Gospod bil krščen. Tam je stala cerkev nad stebrovjem, pod njo pa suha zemlja, kjer je Gospod bil nekdanj krščen in so še v onem času krščevali. Pripomni nadalje, da je tam stal lesen križ v sredi in je nekaj vode mimo teklo. Od jedne strani Jordana do druge je bila privezana vrv, ob kateri so se prijemali bolniki in slabotni, ki so se praznik razglašanja Gospodovega tu kopali.

Malo, prav malo časa je občeval sv. Ivan Krstnik z našim Zveličarjem. Sveto pismo pravi, da je samo jedenkrat izrecno z njim govoril, in sicer tedaj, ko se je branil krstiti svojega Gospoda. Še dvakrat potem ga je videl k sebi prihajajočega ter nanj opozarjal ljudstvo kliče: „Glejte, jagnje Božje!“ Kako milo se je predhodnik oziral na odhajajočega Zveličarja! Kako bi rad z njim govoril in se naslajal njegove osrečevalne navzočnosti! Ali obeh pota in službe so se ločile. Da ne bi kdo mislil, da sta se sveti Ivan in Jezus o skupnem nastopu skrivši pogovorila, nista smela dolgo med seboj občeovati.

Zato je popolnem krivo ono mnenje, ki se nahaja posebno pri krščanskih umetnikih, češ, da sta se Jezus in sveti Ivan v mladosti skupaj igrala. Sveti Frančišek Saleški proslavlja najbolj to svetega Ivana krepost, junaško zatajevanje namreč, ki ga je ločila od svojega ljubega Izveličarja, akoprav je spoznal njegovo prečudno ljubeznjivost in milino.

Sveti Ivan Krstnik je malo časa (kako poldrugo leto) ljudstvo ob Jordanu in ob studencih, n. pr. v Enonu, zbiral, učil in krščeval. Ker je ne samo učil ljudi krepostno živeti, moliti in postiti se, ampak tudi brezozirno bičal grehe in strasti farizejev in mogotcev, si je kmalu nakopal njih srd in preganjanje. Tedaj je vladal v onih krajih (v Pereji) Herod Antipa, sin Heroda velicega, očetu svojemu gledé krutosti, častihlepnosti in pohotnosti popolnem jednak. Ta je bil — kakor nam pripoveduje Flavij Jožef (Antiq. XVIII., 5. 1.) — vzel si za ženo hčer Arete, sosednega kralja arabskega (Nabatajcev) in je z njo precej časa živel. Ko pa nekega dne po opravih pride v Rim, obišče svojega brata Filipa, sinu Marijamne, hčere duhovnika Simona. Brat

Filip, živeč v Rimu kot zasebnik, je imel za ženo Herodijado, svojo bratranko. Prišedši gost se zagleda v ženo svojega brata in se upa vprašati jo, ne bi li hotela z njim uteči. Herodijada, ki je hotela postati kraljica, se hitro uda, dostavljajoč samo ta pogoj, da mora prejšnjo ženo iz hiše izgnati. Ko je Herod Antipa to obljubil, zapusti Herodijada s svojo hčerjo Salomo hišo svojega pravega moža ter pobegne k njegovemu bratu zapeljivu v Galilejo. Tak zakon (v ožjem sorodstvu) ni bil samo po Mojzesovi postavi prepovedan, ampak je bil omadeževan tudi z dvojnimi prešestvom. Sveti Ivan, glas vpijočega, se pogumno ustavi v bran proti temu javnemu škandalu ter graja očitno vladarja svojega rekoč: „Ni ti dovoljeno jo imeti za ženo!“ Zaradi tega ukaže Herod Antipa zapreti neljubega grajalca in ga dene v vezi na gradu Machaeros onstran Mrtvega morja. Na tak način sveti Ivan ni mogel več vpričo ljudstva karati vladarja, zoper katerega bi se sčasoma lahko pobunili njegovi podložni. Ko tedaj sveti Ivan ni mogel več Herodu škodovati, ga je ta večkrat povpraševal za svet in ga jel celo častiti. (Dalje sledi.)

Otvoritev Aljaževe koče v Vratih pod Triglavom.

„V podnožju sivega Triglava
Tisočera naj odmeva slava!“

Krasno je bilo poletno jutro pretečeni četrtek, dne 9. julija. Dan poprej je popoldne nekaj deževalo, pa ravno vsled tega so bile gore jasne in čiste, da so kar odsevale v jutranjem svitu. Pri Smercu v Mojstrani je bilo ob 5. uri zjutraj vse živo. Precejšnja družba slovenskih turistov (46 vseh skupaj) se odpravlja na pot v Vrata, kjer se slovesno otvori nova planinska koča, katero je postavilo slovensko planinsko društvo.

Vrata se imenuje ona dolina, ki pelje od Mojstrane ob šumeči Bistrici proti jugozapadu naravnost v podnožje Triglava. Dolga je tri ure peš hoje, za silo se tudi pelješ, ker ni posebne strmine. Na obeh straneh stražijo dolino skalnati vrhunci, ki imajo različna imena.

Po tej poti torej je šla omenjeni dan karavana planinskih prijateljev raznovrstnih stanov, odličnih in manj odličnih po poklicu, toda enakih v ljubezni do lepe naše domovine, katere ne znamo ceniti domačini, pa jo toliko bolj občudujejo in proslavljajo — ptajci. Za smo dobro uro na potovanji, ko nam zadoni na uho mogočno šumenje Peričnika, ki se na desni kot veličasten slap izliva z višave ter bobni dalje mej skalovjem, da se slednjič združi z Bistrico. Pot pelje naprej po senčnih bukovih logih ob dišečih senožetih, kjer ravno kosé in suše mrvo. Ob 9. uri dopoldne dospemo na prijazno zeleno livado. Tu ogledamo z venci in slovenskimi trobojnicami okrašeno novo planinsko kočo. Dve lični smrekici nosite napis:

„V podnožju sivega Triglava
Tisočera naj odmeva slava!“

Na štirivogelni skali nekoliko nad kočo pa plapolata cesarska zastava v znamenje, da nas povsod nadkriluje kot vsikdar zveste podanike skrb milostljivega Vladarja.

In glej pred nami v koncu doline! Tu se vzdigujejo mogočne podlage, na njih so sezidane veličanske stene, katere morajo nositi pezo, pezo neskončno; orjaka julske alpe, ki dviga oholo glavo pred našimi očmi v vsem svojem veličastvu. Niemu ob strani pa stojita kakor častna trabanta Štajnar na desni, Cmir na levi. Take trdnjave ne more postaviti niti um, niti vstrajno delo roke človeške.

Preden se prične slavnost, vglejamo od daleč dva nova gosta, ki sta prišla z Goriškega „čez Lukijo“ k današnji slavnosti. To sta župnika Karol Perinčič in Valentin Kragelj, prvi iz Soče, drugi iz Trente. Z veseljem ju vsprejememo v svojo družbo.

Sedaj blagoslovi župnik Aljaž — imenoval bi ga očeta slovenske turistiké — novo hišo. To je bil trenutek častitljiv in ginljiv, da, neizbrisen spominu. Sveta tihota zavladala mej nami. Ločeni od posvetnega šuma, v krilu grozovite prirode, se zavedamo vsepričujočnosti, vsemogočnosti in prirode božje, kateri se mora klanjati neznatnost in slabost ubogega človeka. Po blagoslovu izpregovori g. profesor Fr. Orožen kot predsednik slov. planinskega društva s krepko donečim glasom:

„Čestita družba! Velikega pomena je današnji dan za slovensko planinsko društvo, ko otvarjamo že četrto svojo planinsko kočo. Zbrali smo se v divje-romantičnih Vratih, da praznujemo slovesno ta

važen uspeh slovenske turistiké in domoljubja. Prav srčno Vas vse pozdravljam, zlasti pa častita zastopnika Soške podružnice, ki sta prišla po težavnem potu k nam, in Vam kličem iskreni „dobro došli!“ Po nasvetu častnega člana veleč. g. Aljaža izbrali smo ta prelepi kraj, da ustanovimo zopet novo zavetišče. Vsi se divimo tukaj prirodnim krasotam in smo uverjeni o ugodni leži nove koče. Tudi že v časih, ko je bila v naših krajih turistiká še v povojih, zahajali so sem imenitni možje občudovat orjaški Triglar in njega sosede. Prijatelj našemu Vodniku in navdušen hribolazec grof Franc Hohenwart je želel v visoki starosti še jedenkrat videti to znamenito gorsko skupino prelepih naših planin. Bolehen in slaboten se je l. 1837 na večer svojega življenja še jedenkrat vozil na „kripci“ v Vrata. Vrnil se je popolnoma zadovoljen, da mu je bilo še jedenkrat mogoče občudovati toli priljubljeni planinski svet.

Leta 1841 je prišel v Vrata v družbi ljubljanskega muzealnega kustosa Freyerja saksonski kralj Friderik Avgust, ki je že mnogo potoval po planinah in najlepših deželah. „Nikdar nisem pričakoval tako divnega prizora in zares ni z lepa drugod najti tako krasne slike v nebo kipečih velikánov“ rekel je kralj svojemu spremstvu. Iznenađen ob tem pogledu vsedel se je kralj na skalo in narisal Triglavsko skupino v svojo bilježnico. Na povratku se je nekoliko mudil v Mojstrani pri Smercu ter z okna v prvem nadstropju še jedenkrat narisal Triglar.

Dolžnost me veže, da o tej priliki iskreno zahvaljujem vse one, ki so k tej stavbi pripomogli. Zahvaljujem g. župana Janšo in slavni občinski odbor na Dovjem, da nam je svet za stavbo in les za razmerno nizko ceno odstopil. Pred vsem pa imamo zahvaljevati veleč. g. Aljaža, ki nas je opozoril na ta kraj in vodil vso stavbo. Aljaževe zasluge za naše društvo in turistikó sploh so vsem udeležencem današnje slavnosti dovolj znane in so našle tudi zunaj naših mej častno priznanje. V priznanje teh zaslug imenovali bomo po soglasnem odborovem sklepu novi dom „Aljaževa koča v Vratih.“ — Otvarjajoč novo kočo želim, da bi turisti v njej uživali ure neizkaljene radosti. V imenu vseh navzočih po pozdravljam veleč. g. Aljaža, katerega Bog pozivi še mnogo let v prid domovini in slovenski turistikí, ter mu zakličem trikratni „živel!“

Po tem lepem in navdušenem pozdravu zaori gromoviti „živel!“ v čudovitem akordu navzočih, ki ga v skrivnostnem odmevu ponavlja od pečine do pečine mrtvo skalovje. Sedaj zapojemo vsi skupaj staro, a vendar vedno novo pesem „Lepa naša domovina“, katera nam vre iz dna srca o tolikanj slovesni priložnosti.

Oglejmo si nekoliko natančneje novo hišo. To je jako praktično in okusno izdelana lesena stavba, ki stane z opravo vred okoli 400 gld. Notranja svetloba meri 520 cm v kvadratu. Da pa ne izgleda na vse štiri strani jednaka, ima zunaj 170 cm nadstrešja, pod katerem je podolgasta miza in klop, da pri lepem vremenu potniki lahko zunaj sede, imajoč pred seboj krasno panoramo. Krita je z mecesnovimi poglajenimi deskami in vzdignjena za 30 cm nad zemljo, da ostane les na suhem. — Okni ste dve z železno ograjo in z lesenim zapahom. Na stropu je ventilacija. V hiši je miza, klopi, stoli, ležišče in štedilno ognjišče. Na ležiščih so plevnice, napolnjene z rženo slamo, zglavnice in odeje. Prenocuje lahko deset ljudi, pod streho je pa prostor za vodnike. Ključ koče hrani pastir Jože Jakelj, ki stanuje 10 min. spodaj pod kočo.

Pomenljiv dar je prejela koča precej prvi dan. Župnik Zlogar jej je podaril dve stenski podobi z opazko: „V mojem rojstnem kraju je navada, da ptujec, ko pride prvič v hišo, ne pride sam, temuč da prinese s seboj kak spomenik. Druzega nisem mogel prinesiti, kakor da izročim tej hiši podobo očeta Slovencev Jan. Bleiweisza in podobo pesnika, ki tolikrat opeva naše divne planine, Gregorčiča.“ (Slava!)

O ko bi mogel vsaj 14 dnij tukaj ostati! rekel je ta in oni. Pa se nam je tudi dobro godilo. Preskrbljeni in postreženi smo bili z jedjo in pijačo. Nekateri so polegali po zelenih tratah ali trgali ravné (rhododendron) po gošči, drugi so kramljali v koči in slednjič smo se vpisali vsi v spominsko knjigo. Pred odhodom nazdravi župnik Aljaž v njemu lastnem humoru:

„Slavna gospoda! Ko je očač Jakob (mojega imena) bežal pred svojim bratom Ezavom v tujo deželo, je prenočil na prostem. Ni dobil koče, v kateri

bi bil prenočil in namesto mehke podlage imel je kamen pod glavo. To je jeden starih turistov. Kaj se mu je sanjalo, mi ni treba praviti: angelje je videl, ki so hodili po lestvi gori in doli. Tudi turistu sedanjih časov se lepe, prijetne reči sanjajo na primer: kako bo drugi dan lezel po Triglavu gori in doli. Ko se Jakob prebudi, reče: „Glej to je hiša božja in Vrata nebeška!“ Turistu je sicer celi svet hiša božja. Danes pa še posebno smemo reči na tem prekrasnem kraju, obdani od visokih skalnatih sten, nad katerimi se razprostira višnjevi obok nebeški: „Glej to je hiša božja in Vrata nebeška!“ Od starih turistov prekoračim na najnovejše. Komaj je preteklo par let, kar se je ustanovilo slovensko planinsko društvo in glejte lepe vspehe! Koča v Vratih sicer stane le dobrih 400 gld. z opravo, Triglavsko koča pa desetkrat toliko. Pričakoval sem, da mi bode dal g. predsednik Orožen ukor in grajo, ker sem Vam 4000 gld. iz žepa spravil. — Mesto graje pa me je doletela nenavadna čast. Hvala in čast pa gre najpoprej gosp. predsedniku planinskega društva in marljivemu odboru, ki me je pri stavbi tako požrtvovalno podpiral. Njima veljajo besede, ki se berejo pred kočo:

„V podnožju sivega Triglava
Tisočera naj odmeva slava!“

K sklepu nam prebere jeseniški kapelan Matjan vzvišeno poetično skladbo, v kateri proslavlja slovenski pesnik Fr. Finžgar lepoto slovenske domovine. Vsi smo bili prijetno iznenadeni ter jednoglasno izrekli željo, naj se ta pesmica priobči v kakem domačem listu. Došle so tudi štiri brzojavke in sicer: 1. Ljubljana: Planinski pozdrav o otvoritvi koče v Vratih. Wöfling, Skof. — 2. Ljubljana: Srčni pozdrav zbranim planincem v Vratih. Slava Aljažu! Planinski piparji. — 3. Logatec: Čestitam vresničeni želji vsem navzočim planinski pozdrav! Korenčan. — Gornjigrad: Savinjska podružnica čestita k otvoritvi koče v Vratih.

Odprija se sedaj gostoljubna streha vsem prijateljem naših prekrasnih planin. Naj jo varuje Bog vsake neizgode! Slovenci! Komur prepušča čas, naj se odtegne za par dnij ter obiše prostorček, kjer pozabi za trenutek morilnih skrbi v varnem zavetju očaka Triglava!

Jos. Lavtižar.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 15. julija.

(Najvišje potrdilo.) Presvetli cesar je z najvišjim odlokom z dne 7. julija t. l. potrdil zakonski načrt deželne zbornice kranjske, vsled katerega se odpravi prisilna legalizacija pri izbrih do 100 gld. Ob jednom stopi na Kranjskem v veljavo državni zakon z dne 5. junija 1890.

(Družba sv. Mohorja.) Naša čast, naš ponos in sreča je družba sv. Mohorja. Koliko ni že storila v dolgih letih svojega obstanka za Slovence, pripravljajoč jim toliko imenitnih in lepih knjig. Zato se tudi vsi verni Slovenci zbirajo okrog prve in najimenitnejše naše družbe, vsako leto nas je več in s posebnim veseljem naznanjamo danes, da smo tudi letos napredovali, ker šteje družba sv. Mohorja 75.227 udov, t. j. 3130 več, kakor l. 1895. Ali ni to res vesela novica? — Bali smo se, da bomo zaradi velike nesreče, ki je zadela toliko Slovencev po potresu in drugih vremenskih neizgode, letos nazadovali. Bogu, ki očitno blagoslovlja naše delo in požrtvovalnim poverjenikom gré hvala, da se leta bojazen ni izpolnila.

75.227 Mohorjanov razdeli se tako-le po posameznih škofijah:

1. Goriška	7.713, t. j.	469 več kakor lani
2. Krška	5.813, „	251 „ „ „
3. Lavantinska	24.409, „	433 „ „ „
4. Ljubljanska	30.445, „	1379 „ „ „
5. Tržaško-Koperska	3.765, „	342 „ „ „
6. Sekovška	486, „	56 „ „ „
7. Somboteljska	313, „	1 „ „ „
8. Zagrebška	574, „	31 „ „ „
9. Senjska	197, „	4 „ „ „
10. Poreška	111, „	1 „ „ „
11. Videmska	209, „	43 „ „ „
12. Razni kraji	364, „	55 „ „ „
13. Amerikanci	632, „	77 „ „ „
14. Afrika in Azija	196, „	11 manj „ „

Povsod smo torej napredovali, samo Afrikancev je odpadlo 11. Najbolj moramo občudovati velikanski napredek ljubljanske škofije, kjer je število vkljuba hudemu potresu naraslo kar za 1379, to je na 30.445. Samo ljubljanska škofija šteje sedaj več udov, kakor pred nekaterimi leti cela družba. Za

ljubljsko so lepo napredovale goriška (za 469), lavantinska (za 433) in tržaško koperska (za 342), pa tudi Korošci nismo daleč zaostali ter napredovali za 251 udov. Po drugih škofijah je napredek sicer manjši, a ravno tako časten. Veselimo se lepega napredka, pa prosimo ravno te dni Boga, naj na priprošnjo sv. Mohorja in Fortunata blagoslovi našo vzorno družbo, skrbno duševno mater Slovencev, da vedno ostane na visoki stopinji ter lepo napreduje tudi v bodoče! —rn—

(Sklep šolskega leta.) Danes so z zahvalno službo božjo zaključili vsi javni šolski zavodi šolsko leto. Iz letnih poročil povzamemo za danes sledeče: Na tukajšnji višji realki je bilo koncem tek. šol. leta 345 učencev in sicer: 175 Nemcev, 150 Slovencev, 15 Italijanov, 2 Hrvata in 3 Čehi. 340 je bilo katoličanov in 5 luterancev. Prvi red z odliko je dobilo 43, navadni prvi red 211, drugi red 43, tretji red 18, ponavljajna skušnja se je dovolila 43. — Zrelostni izpit jih je delalo 18, od katerih so ga izvršili 4 z odliko, 8 z navadnim prvim redom. — Na c. kr. nižji gimnaziji je bilo 291 učencev. Slovencev 289, 1 Hrvat in 1 Mažar. Odličnjakov je bilo 25, s prvim redom 176, z drugim 36 in tretjim 22.

(Vsprejemne izpite) za tukajšno višjo gimnazijo je delalo 100 učencev in sicer 60 za slovenski in 40 za nemški oddelek. V 1. razred nižje gimnazije je vsprejetih 90 učencev.

(Orglarska šola.) Pri sklepi skušnji dne 11. t. m. je bilo 7 učencev sposobnimi spoznanih, 1 nesposobnim. Poučevali so gg.: Ant. Foerster, prof. Jan. Gnezda in P. Angelik Hribar.

(Pri občinski volitvi) na Grosupljem so bili izvoljeni: županom Fr. Košak, obč. svetnikom Josip Okorn, J. Skrjanc, Al. Koprivec, Ant. Pavčič in J. Strubelj.

(Iz Sturije) na Vipavskem, dne 13. julija. Pretečeno nedeljo vršila se je pri nas šolska veselica, o kateri je vredno, da se spregovori par besedi. Vsako šolsko leto se tu konča s kako predstavo, pesmimi ter deklamacijami, in ako dobrotniki kaj žrtvujejo, se šolska mladina še pogosti, da pomni, kedaj je dokončala del svoje dolžnosti. Letos je bila šolska zastava zelo potrebna prenovljenja. Zob časa je predolgo glodal na tkanini ter jo tako zdelal, da ni bila več za javnost. Napravila se je iz belega svilenega damasta vsa oprava razven podobe, in troške naj bi pokrila šolska veselica. V to svrhu bil je program zelo obširen, a vstopnina zelo nizka. Le deset krajcarjev si dal in si lahko vstopil v prostorno okinčano sobano, si dodal še deset novčičev, dobil si že stol, da ti ni bilo treba stati dve uri. Zraven petja, deklamacij in slavnostnega govora bile so še štiri otroške igre. Da ne bom v poročevanju predolg, omenim le ob kratkem, da so se vse točke izvršile prav gladko, naravno, neprisiljeno, v občeno zadovoljnost. Prvo igro: „Kolumbovo jajce“ predstavljali so le otroci iz prvega razreda, tedaj oni, ki še le drugo leto šolo obiskujejo. Kdor pozna mladino v teh letih, vé, koliko truda in vztrajnosti je treba učiteljski moči, da nauči naravno izrekanje in neprisiljeno kretanje na odru pri tako mladih diletantih. Igri: „Najdena listnica“ in „Jezičnost in ošabnost“ sta zelo poučljivi, šibajo marsikatero slabo nagnenje človeškega srca. Veliko smeha pa je napravila zadnja igra: „Sleparski agent“. Priredil jo je naš pesnik gospod R. Silvester v verzih. V njej se kaže nadležnost in sleparija agenta, kateremu je le do mastne provizije, ne briga se pa za škodo kupčevalčevu. Peli so nekaj novih pesem iz „Angeljčka“, ki je pričeval zelo hvaležno nalogo, pri vsakem zvezku podati na notah pesmico za šolsko mladino. Poznalo se je to posebno pri navzočih učiteljih, katerim je le „Slavček“ znan, a „Angeljčka“ ne poznajo. Povpraševali so, od kod ta napev, ki se tako prilega otroškemu obsegu in njegovi naravi. Naj bi vredništvo „Angeljčka“ nadaljevalo v tej stroki, saj nimamo skladatelja za otroke, odkar nam je profesor Nedved prezgodaj umrl, in vendar je to polje zelo hvaležno. Šolar se nauči besede in melodijo, ob enem tudi nekoliko note. Ko odraste, bode lahko nadaljeval bodisi v cerkvenem ali pri narodnem petju, ko si je nekaj podlage in veselja pridobil v ljudski šoli. Ako še omenim, da je precej gospode iz Vipave, Ajdovščine in iz okolice počastilo našo šolsko veselico, da so z vstopnino pokrili ne male troške za prenovljenje šolske zastave, smem končati skromno poročilo z zahvalo našim učiteljskim močem, ki ste se precej trudili za tako sijajen uspeh.

(Iz Adlešič.) 11. julija. V nedeljo 5. t. mes. pičil je gad Petra Pažeka iz Tribuč št. 53, ko je bil proti večeru na paši, in sicer na desno nogo spodaj. Poznajo se mu trije ugrizi. Kmalu na to je otekel po malo po vsem životu, posebno pa v glavo in najbolj nad ustnice. Do četrta mu je bilo prav hudo, da je mislil, da bo umrl. Potem pa mu je odlahnilo, da je zdaj brez nevarnosti. — Letos je pri nas te golazni nenavadno veliko. Tako n. pr. sem ubil na svojem vrtu letos že štiri gade, a dva sta mi ušla. Vedno se čuje tudi, da je pičil gad tu in tam kako goved na paši. Pripovedujejo, da je pičil jeden sam dan petero goved. Vendar navadno nobeno ne pogine. — Tudi pri nas smo opazili, da je letos nenavadno malo lastavic, kakor je bilo čitati tudi drugod. Najbrž da so ostale v Italiji, vsaj smo brali pred nekaj leti, da jih Lahji prav pridno lovijo in jedó. Škoda lepih živalic! — Zadnje deževje je precej škodilo našemu trtju, kar ga je še, ker je v najlepšem cvetju jako lilo. Grozdje se je precej vsipalo, da ga bo le malo ostalo, dasiravno je bilo letos nenavadno polno. — Naši ljudje hodijo še vedno v Ameriko, če tudi nam rojaki od tam le slabo poročajo. Nekateri so prekrstili Ameriko v „Námeriko“, ker se tam marsikdo „nameri“ na nesrečo.

(Iz Stopič) 13. jul. S streljanjem ponesrečil se je dne 12. julija ob priliki cerkvene slovesnosti v Št. J. štu, stopiške župnije 32 letni Franc Brkovec iz St. Jošta h. št. 5. Izkopaval je namreč možnar, ki se ni hotel sprožiti, in o j nesreče! sproživši se mu odtrga 3 prste leve roke, in tudi desno roko mu nekoliko rani. Oprasnjjen je bil tudi Anton Kastelec, 7 letni sinko Fr. Kastelica št. 12.

(Iz Sodražice.) Dopisnik iz Loškegopotoka v št. 148 „Sl. Naroda“ napada načelnštvo okr. cestnega odbora ribniškega zaradi cestne zgradbe Hrib-Sodražica, češ, da se za to izvršitev načelnštvo premalo briga. Kot načelnik okrajnega cestnega odbora moram proti temu neosnovanemu očitaniu odgovoriti nastopno: Deželni odbor je z dopisom od dne 20. decembra 1893 št. 11229 sporočil, da je zakon o napravi nove okrajne ceste Hrib-Sodražica potrjen. Na temelju tega dopisa deželnega odbora z dne 15. januarja 1894 št. 9371, je načelnštvo radi oddaje rečene zgradbe na dne 5. sušca 1894 l. odredilo javno dražbo, pri kojoj dražbi se je oglasilo več ponudnikov za podjetnike. Delo je prevzel podjetnik g. Franc Pirker iz Ribnice. Dne 10. aprila 1894 l. je imenovan podjetnik položil predpisano varščino ter se tudi zavezal, da hoče vse stavbenske pogoje točno spolnovati. Načelnštvo je na dalje z dopisom dne 27. marcija 1896 l. št. 29 na vse občine konkurenčnega okraja razglasilo, da se bodo glede dobave potrebnega zemljišča v svrhu rešene zgradbe na dneve 5., 13. in 14. apr. 1894 l. vršile obravnave v istih občinah, skozi kojih ozemlje pojde projektovana cesta. Da so bili dotični razglasi v resnici pravilno objavljeni, so navedene občine tudi uradno potrdile. Povodom rečene obravnave se je ta uspeh dosegel, da vsi posestniki, koji v občinah Sodražica in Gora zemljo posedujejo, odstopijo svet v svrhu zgradbe rečene ceste, toda s tem pristavkom, da se istim, ako bodo izrecno zahtevali, po za to določenih predpisih za privzeti svet in za slučajno storjeno škodo izplača predpisano plačilo. Tudi v občini Loškempotoku so nekateri posestniki iz Hriba in Malegaloga svet odstopili na ta način. Posestniki iz Retja so se pa pri dotični obravnavi izjavili, da v principu niso proti rečeni zgradbi, in svet tudi radi odstopijo, toda to pa šele potem, ako načelnik dožene, da se cesta mesto na Hrib — izpelje v vas Retje. In na ta način se zamore trditi, da je bilo potrebnega sveta v svrhu rečene zgradbe meseca aprila 1894 l. okroglo 8 klm. na dolgo podjetniku na razpolago. Načelnštvo je nadalje z dopisom dne 22. maja 1894 l. št. 50 na občine Sodražico, Goro in Loškipotok razglasilo, da se bode povodom rečene zgradbe od zvedencev takoj pričelo profiliranje, ter se vsaki na to opozori, da na progi ne poškoduje kakega orodja in druge tikačoe priprave. Rečene občine so tudi uradno potrdile, da so to objavile po predpisih. Počenši junija meseca 1894 l. pričel je podjetnik g. Franc Pirker zgradbo vršiti ter je ob enem naznanil, da bode privzel za sopoljetnike gg.: Mateja Pakiza, trgovca iz Ribnice in Karola Nosana, trgovca iz Gotenice. Omenim pa, da rečeni sopoljetniki do danes niso še zakonitim potom priznani, in načelnštvo edino g. Franca Pirkerja kot podjetnika pripoznava. Načelnštvo je nadalje z dopisom dne 14. sušca

1895 l. št. 7 na c. kr. okrajno glavarstvo Kočevje pojasnilo okolščine ter zajedno prosilo, da isto blagovoli potrebito učiniti v to, da se bodejo zamogle nekatere v svrhu rečene zgradbe potrebne zemlj. parcele potom razlastitve pridobiti. C. kr. okr. glavarstvo je na to prošnjo z dopisom dne 6. junija 1895 št. 10380 opomnilo, da naj načelnštvo še eden poskus napravi, od posestuikov iz vasi Retje in Malegaloga za cestno zgradbo potrebnega zemljišča mirnim potom pridobiti, o čemer je zopet pravočasno poročati. Na temelju navedenega ukaza je načelnštvo z dopisom dne 12. junija 1895 št. 28 v občini Loškempotoku razglasilo s tem, da se vsi posestniki, ki posedujejo v kat. občini Retje zemljo, po kateri je nova okr. cesta projektovana, glede posvetovanja radi pridobave v svrhu rečene zgradbe potrebnega zemljišča — na dne 22. junija 1895 dop. ob 9. uri v občinsko pisarno vabijo.

Pri vršenju obravnavi se povoljni uspeh sicer ni zamogel popolnem doseči, kajti pokazalo se je, da posestniki iz Retje niso zadovoljni, ker za njih se nova cesta ne izteka ugodno v Retje, in nasprotno so največ prizadeti s tem, ker je ista po njih lepih gozdnih delih projektovana. Ker je pa načelnštvo sprevidilo, da se bo s posestniki iz Retje in Malegaloga vendar le moglo mirnim potom potrebnega zemljišča v svrhu rečene ceste pridobiti, zato so se te okolščine z dopisom dne 6. julija 1895, št. 36, na c. kr. okrajno glavarstvo v Kočevje naznanile v tem smislu, da je podjetnik gospod Franc Pirker pričel tudi čez posestnikom iz vasi Retja in Malegaloga spadajoče parcele cesto graditi, ne da bi v tem predmetu kaki posestnik kaj ugovarjal. — Jaz tedaj vprašam: Je-li zamore zakonito priznani podjetnik gospod Franc Pirker trditi, da je do današnjega dneva imel kaki nedostatek v tem, da bi bil od kakega posameznega posestuika, oziroma od načelnštva in druge javne oblastnije najmanjši zadržan, da bi ne imel povodom zgradbe rečene ceste potrebnega sveta na razpolaganje?! Res je, da se posestnikom za prevzeta zemljišča in za storjeno škodo ni še nič plačalo, pač se o tem dogovarja. Kako tedaj dopisniku v glavo pride o tem razmotrivati, da se podjetniki s tem zadržujejo, ker načelnik ne skrbi v to, da bi se za cesto potrebni svet odkupil (ker pač zamore debro vedeti, da podjetnik celi čas vršeče zgradbe zaradi sveta nima najmanjšega zadržka in da še tisti posestniki, kateri v resnici imajo gledé odškodovanja povračilo zahtevati, mirno trpé)? Je-li ne kaže to, da dopisnik ni bil še nikoli Potočan in istemu je toliko mari za potoški napredek in hitro izvršitev cestne zgradbe, kakor — za lanski sneg? Je-li zamore kdo oporekati, ako se trdi, da dopisnik v predmetu ni imel drugega v mislih, kakor jedino to, kako bi zamogel načelnika v osebnih in uradnih zadevah osmešiti? Vem, da sem dopisniku in tega par somišljenikom na potu, a iz tega si nič ne storim, kajti v svesti sem si, da mi do sedaj še nič vest ne očita — in bodem pripravljen, dopisniku v prihodnje svoje račune o spolnovanju meni naloženih javnih dolžnosti v primernej obliki polagati. Gledé nedostojnega obnašanja in proti meni naperjenega smešenja bi imel pa — vzrok, dopisniku, tako imenovanemu „potoškemu rodoljubu (?)“ reči: Fej!

Drobnič, župan.

(Raznoterosti s Koroškega.) Dne 7. t. m. čitala se je v farni cerkvi v Dvoru nad Vrbo ob 8. uri zjutraj sv. maša za pokojnim nepozabnim rodoljubom g. prof. Jos. Lendovšekom, katero je naročil iz ljubezni do pokojnika gospod državni poslanec dr. Gustav Eim, ki biva sedaj s svojo bl. gospo soprogo v Porečah na počitnicah. Mašo je daroval preč. gosp. Mat. Germ ter so se je udeležili razun gori omenjenih dveh tudi gospod dr. Fr. Kuthan, gospa dr. Navratilova, nekateri rodoljubi iz Celovca in Beljaka ter več vernega ljudstva iz fare. Rodoljubua gospa dr. Eimova okinčala je grob s krasnim vencem in voščeniimi svečami ter se s svojim gospodom soprogom vidno težko ločila od njega. Za Lendovškov nagrobni spomenik se je nabrala že precejšnja svota. — V Št. Lorencu nad Labodom je pogorelo dne 28. m. m. cerkvenikovo posestvo. Zgorela je tudi 85 letna mati posestnika, ko je hitela v gorečo hišo nazaj po svoj denar (10 gld.). — Na Golšovem pri Zihpoljah so dobili nove zvonoce, katere so milost. knezoškof blagoslovili dne 28. rožnika. — Blizu Svinca je vlak povozil beračico M. Krabicer. Prepeljali so jo v Celovec, kjer je kmalu umrla. — Na

Trampičevem posestvu ob Humberški cesti delalo se je na praznik sv. Petra in Pavla tako, kakor vsak delavni dan. Kamnoseki obdelavali so kamenje, da se je kar ogenj kazal in menda se je celo zidalo. Ljudje, ki so hodili v mesto, so se po pravici jezili nad takim skrunjenjem naših Bogu in svetnikom posvečenih praznikov in se čudili, da se takemu početju od kompetentne strani ne pride v okom. Čemu pa imamo postavo, ako se sme v nedeljah in praznikih tako tlačansko delo vendarle brez ozira izvrševati? — V Celovcu se je dne 29. rožnika obesila 45 letna uradniška udova R. Mayer. Zakaj, ne vedó. — Dne 2. t. m. se je sama umorila v Celovcu gospa Am. Wallnöffer. Zmešalo se ji je. — Na železnični postaji v Prevaljah je vlak povozil nekega delavca in mu odrezal levo roko. Nesrečnega so prepeljali v bolnišnico. — Novo brzojavno postajo so dobili dne 1. t. m. v Vetrinju. — Predsednik deželne sodnije v Celovcu dr. Mylius gré v pokoj. Služi že 40 let. — Prevaljsko delavsko društvo je imelo dne 5. julija t. l. dobro obiskan mesečni shod. Govoril je č. g. Podgorc. — V Vovbrah ob Velikovu so ustanovili novo požar. brambo. — Toča je pobila okoli St. Lenarta pri sedmih študentih. — Skupni shod avstrijskih požarnih brambovcev bode od 5. do 7. sept. v Celovcu. Delajo že velike priprave.

(Iz tržiških toplic) 13. julija. — [Izv. dop.] (Pred petimi leti in letos.) Pet let je vže minolo, odkar sem pisal nekaj dopisov iz teh toplic. Akoravno pa so že tukaj pasji dnevi s svojo vročino in se iz toplice prišlemu na pol kuhanemu topličarju ne ljubi mnogo dopisovati, venderle me sili dolg čas in dolg dan in zlasti še to, ker me je neki prijatelj „Slov.“ na to opozoril za Vaš cenjeni dnevnik kaj napisati, da primem za rijavo pero. Ne bom pisal o tem, kako sta me dva sobrata skoz kraško planoto potujočega gostoljubno sprejela ter se radovala, da sem saj v toliko okreval, da zamorem v bližnje tržiške toplice pohajati, kjer se nadjam, da bom z božjo pomočjo kolikor toliko ozdravil, kakor sem bil prejšnja leta. Pri enem onih dveh prijateljev sem zvedel, da „Soča“ premeni svojega vrednika. Ali bode pa „Soča“ svojo radikalno smer opustila, ne vem, da bi se le ne vresničil stari pregovor, da volk in lisica dlako menjata, narave pa nikdar! Prihodnost nas bode učila kako in kaj. Jaz imam pa malo upanja v to. Mesto da bi mi na podlagi I. slov. katoliškega shoda 1892, združeni pod edino pravim geslom: „Vse za vero, dom in cesarja“, borili se z večim vspehom proti napadom primorskega laškega društva čedalje bolj se množeče „Lega nazionale“, trosimo že itak svoje nezadostne moči v brezplodnih medsebojnih borbah, ki nam jih je vsilil kleti liberalizem, kateri zastopa brezozirna „Soča“ pod geslom: „Bog in narod“. Da je „Lega nazionale“, ki se je rešila po bivšem enakem društvu: „Pro patria“, primorskim Slovanom silno nevarna postala, ker je jela razvijati vse svoje gmotne moči, nam kaže zadnji „Corriere di Gorizia“ z dne 11. t. m. šte. 83, katero sem ravno kar čital v edini tržiški kavarni: „Caffè comunale“. Predsednik društvu je neki tržiški odvetnik dr. Richetti, znan po svojem ultralaškem mišljenju in delovanju. V istem listu je izkaz nabranega denarja v I. polletju; tržiška skupina je namreč nabrala 11.905 gld. 14 kr. in 1000 lir (!) katere je daroval eden „ki neče imenovan biti!“ Ta denar, pravi židovski list „nekaj pomeni, ter imamo vse upanje, da tudi v tem II. polletju se bo vsaj en tolik znesek nabral, za one kraje, kjer je naša (laška) narodnost v nevarnosti!“ Za Boga, kje neki je kako najmanjše laško selo v nevarnosti?! Isti list se tudi huduje nad e. kr. okrajnim glavarstvom v Gradiški, zakaj da je že v drugikrat (12. t. m.) dovolilo tržiškim, „malobrojnim in ognjenim Sokolom“ prihod v Devin, kjer so razvijali že po morji ruske*) (!!) zastave ter ga hočejo italijanstvu iztrgati. Kdo se ne smeje?! — V Devinu je le kakih pet priseljenih laških družin, tam je še slovenska šola, tudi v cerkvi se glasi edino le slovenščina. Vsled tega, čije narodnosti je neki nad 600 duš broječi Devin?!

*) „Corriere“ je list, ki nič ne pozabi in se tudi nič ne navadi, ker je slep in gluha za vsako njemu neprijetno resnico!

Slišati je, da se podajo danes 14. t. m. po dokončanem šolskem letu, neki laški tržiški in menda še drugi učitelji in učiteljice v Devin, kjer menijo svoje tipalnice za „Lego nazionale“ iztezati, jeli morda niso že Devinci zreli zato, da jim omenjeno društvo napravi brezplačno laško šolo, v kateri bodo uboge slovenske otroke z vsemi potrebščinami oskrbovali. In bati se je, da bodo to sčasoma tudi dosegli, kajti v Devinu je zapaziti že nekaj samolaških napisov na prodajalnicah in gostilnah. Čč. gg. duhovna, dekan in kapelan se temu kot dobra Slovenca krepko ustavljata, ker mnogi bi že hotli, da bi radi par Lahov, ki itak cerkev malo obiskujejo, se dalo v cerkvi kdaj pa kdaj prostor laščini, čemur se stanovitno in po pravici vstavljata, kajti polagoma bi napravila laščina s slovenščino to, kar je jež z lisico storil, proseč jo za streho in kakor se je enako zgodilo v Ločniku blizo Gorice v začetku tega stoletja (1820 — 1830 l.). Principiis obsta! — Proti polasčenju Slovencev-Hrvatov na periferiji Slovenije pa ni druge pomoči, kakor slovenska zavednost in da z vsemi močmi podpiramo družbo sv. Cirila in Metoda, ki naj v nebesih prosita za razkolne Slovane v eno edino sv. katol. Cerkev in za ubogi tlačeni slovenski narod! O priliki še, ako bo „Slov.“ všeč! Kopelni gost.

Društva.

(Vabilo k letnemu zboru) podružnice sv. Cirila in Metoda za Bled in okolico, ki bo v nedeljo, dne 19. julija t. l. ob 5. uri pop. v gostilni pri J. Peternelu.

(Katoliško politično društvo v Konjicah) bo v nedeljo 19. t. m. ob 3. uri popoldne slavilo svojo 25letnico. Vspored bo tale: 1. Pozdrav prvomestnikov. 2. Slavnostni govor. 3. Poročilo tajnikovo. 4. Poročilo blagajnikovo. 5. Pouk, kako si znižati zemljiški davek. 6. Beseda, krščanskim delavcem v pouk. — Gostje, katere vpelejo udje, so odboru dobro došli.

(Podružnica sv. Cirila in Metoda za Celovec in okolico) bo imela v sredo 15. mal. srpana t. l. ob 8. uri zvečer v mali vrtni dvorani gostilne pri „Sandwirtu“ svoj letni občni zbor s sledečim vzporedom: 1. Pozdrav predsednikov in poročilo. 2. Volitev novega odbora. 3. Volitev zastopnikov za glavno skupščino. 4. Vpisovanje novih udov in pobiranje letnine. 5. Slučajni nasveti. K obilni udeležbi uljudno vabi odbor.

Telegrami.

Dunaj, 15. julija. „Pol. Corr.“ poroča, da so dobile deželne vlade nalog, sestaviti natančne podatke o delovanju obstoječih društev za posredovanje služb.

Dunaj, 15. julija. Pri včerajšnji ožji volitvi v Florisdorfu sta zmagala antisemitska kandidata. Antisemitje imajo sedaj 18, liberalci le dva sedeža. Jutri voli prvi razred.

Dunaj, 15. julija. Delavsko socialistično društvo „Bodočnost“ je vlada razpustila, ker se ni več oziralo na zakonite določbe.

Celovec, 15. julija. Dne 13. t. m. je ob polu 11. uri nastal v Zgor. Borovljah ogenj, ki je vpepelil malone vsa poslopja. Dvanajst hiš, šest gospodarskih poslopij in 29 streh je ogenj uničil. Tri osebe so bile pri gašenju težko ranjene. Nad sto prebivalcev je brez strehe.

Il, 15. julija. Nemški državni kancelar knez Hohenlohe je došel včeraj opoldne iz svojega letovišča. Popoldne ob 2. uri ga je v sprejel cesar v tričetrturi avdijenci.

Rim, 15. julija. „Agencia Stefani“ poroča, da je kralj potrdil nastopno ministersko listo: Rudini predsedstvo, notranje in začasno tudi zunanje zadeve, Brin pomorstvo, Pelloux vojno, Costa pravosodje, Branca finance, Luzzatti zaklad, Prinetti javna dela, Gianturco nauk, Guicciardini poljedelstvo, Sineo pošto in brzojav in Codronchi komisarijat za Sicilijo. Poslanska zbornica je sklicana na 21. t. m. Mesto zunanjega ministra se bode izročilo najbrže Venosti.

Rim, 15. julija. Senat je v včerajšnji seji v sprejel zadnjo postavko proračuna za bodoče leto.

Messina, 15. julija. Predvčeranjim zvečer je na otoku Stromboli začel z vso silo bljuvati vulkan, ob enem se je pa čutil valovit potres.

Pariz, 15. julija. Na predsednika Faure je včeraj neki Francois dvakrat ustrelil, a ga ni zadel. Napadovalca je policija takoj aretovala.

Helsingör, 15. julija. Petsto delavcev pri tukajšnih ladjedelnicah je ustavilo delo; skoro gotovo bodo zaprta vsa podjetja.

Pomirljivo

sliz razkrajajoče in izvrstnega okusa so
antikataralične pastile lekarnja Piccolija v Ljubljani
(Dunajska cesta)

katere učinkujejo proti hripavosti in olajšujejo kašelj. — Cena škatljici 25 kr., 10 škatljic gld. 2.—. 124 (50—21) 4

Umrli so:

13. julija. Alojzij Koleča, železniškega uslužbenca sin, 1 mesec, Marije Terezije cesta 26, božjast.

Tujci.

13. julija.

Pri **Storu**: Gall, Beizkofer, Gallo iz Trsta. — Bellak, Nowak, Müller z Dunaja. — Rohrer iz Celovca. — Rizzi iz Carigrada. — Debeljak iz Preddvora. — Hille iz Ustja. — Mencinger s Krškega. — Margheri iz Werdla. — Miklavčič iz Litije. — Guttman iz Oseka. — Majcen iz Jarš.

Pri **Maliču**: Luschin, Schitz, Czassny z Dunaja. — Watzl iz Baden-a. — Cerny iz Gradiške. — Schulheim iz Trsta. — Rumbold iz Grada. — Vogrin iz Brežic. — Zuppan iz Celja. — Philippsohn iz Berolina. — Stanger iz Mostara. — Schimerling iz Krnova. — Kurer iz Linca. — Klandorf iz Bijelice. — Mrak iz Plzna.

Pri **Lloyd**: Šbil iz Mokronoga. — Pehani iz Žalca. — Minichreiter iz Budimpešte.

Pri **Južnem kolodvoru**: Bittner z Dunaja. — Radovina iz Soče.

Pri **Bavarskem dvoru**: Pučnik z Dunaja. — Schantl iz Opatije. — Dačić iz Pančeve. — Hermann iz Trutnova.

Pri **avstrijskem caru**: Ronacher iz Grada. — Pečnik iz Novega Mesta.

Tržne cene v Ljubljani

dne 15. julija.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, m. st. . . .	7 80	Špeh povojen, kgr. . .	68
Rež, „	6 40	Surovo maslo, „ . . .	78
Ječmen, „	5 50	Jajce, jedno	2
Oves, „	7 —	Mleko, liter	10
Ajda, „	8 —	Goveje meso, kgr. . .	64
Proso, „	6 —	Telečje	58
Koruz, „	5 50	Svinjsko „	62
Krompir, „	2 80	Koštrunovo „	38
Leča, hktl.	12 —	Piščanec	40
Grah, „	10 —	Golob	15
Fižol, „	10 —	Seno, 100 kgr.	2 05
Maslo, kgr.	90 —	Slama, 100 „	2 14
Mast, „	70 —	Drva trda, 4 kub.m. .	6 30
Špeh svež, „	64 —	„ mehka, 4 „	4 60

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura po Celziju	Vetrovi	Nebo	Mokrina v 24. urah v mm.
14	9. zvečer	735.5	20.3	sl. jvzh.	del. oblak	
15	7. jutraj	736.6	16.2	sl. svzh.	jasno	0.0
	2. popol.	735.0	26.1	sr. jvzh.	skoro jasno	

Srednja včerajšnja temperatura 21.2° in za 1.5° nad normalom.

Lekarna Trnkóczy, Dunaj V.

Mrčesni prašek

pravi, steklenica 20 kr., 12 steklenic 2 gld.

Dobiva se v 446 5

lekarni Ubalda pl. Trnkóczy-ja

poleg rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se z vsakdanjo pošto.

Lekarna Trnkóczy v Gradcu.

Prijatelji slovenske akad. mladine, naročujte se na

„ZORO“

ki je glasilo slov. katol. akadem. dijaštva.

Cena: Za nedijake 80 kr., za dijake 50 kr.

Upravnik: Pavel Marija Valjavec, stud. iur.,
Dunaj, V., Matzleinsdorferstrasse 76, III, 31.

Najbolje priporočena
za preskrbljenje vseh
v **kurznem listu**
namenovanem
menic in vrednostij

Menjalnica bančnega zavoda

Schelhammer & Schattera

Wien,
I. Bezirk,
Stefansplatz
Nr. 11, Parterre

Tovarniška zaloga 248 20-16
šivalnih strojev in pristrojov za vozarenje

Iv. Jax v Ljubljani, Dunajska
cesta št. 13
priporoča kot najboljši pristoj za vozarenje na daljavo

„Dürkopp-Diana“

Katalogi zastoj in franko.

Fran Meisetz,
juvelir in zlatar,

si usoja tem potom naznaniti, da je na novo uredil
in otvoril

svojo prodajalnico
na Mestnem trgu št. 13
(poprej Jos. Sparowitz)

in si bode prizadeval s svojo bogato zalogo in zmer-
nimi cenami ustreči željam častitih naročnikov.

Vsa v to svrhu spadajoča naročila, kakor tudi
poprave se izvršujejo v lastni delavnici dobro,
naglo in ceno. 489 3-2

Najboljše, svetovno
črnilo za čevlje!

Kdor hoče imeti svoje
obuvala lepo temno-črno se
lesketajoča in si je želi
ohraniti trpežno, kupi naj
edino le

Fernolendtovo
črnilo za čevlje
c. kr. priv. tovarne,
ustanov- lene
eta 1832 na Dunaji.

Povsod v zalogi.

Radi premnogih malovrednih ponarejanj pazi naj
se natančno na moje ime: **St. Fernolendt.**

Priporočam tudi ličilo za čevlje, snov za ohr-
nitev usnja, univerzalno nepremočno mazilo. Vsako-
vrstne tinte, svila naravna crme za svitlo usnjato
obuvalo in pisarni pečatni vosek. 33 52-27

Domača tvrdka
Ana Hofbauer
v Ljubljani.

Velika zaloga
cerkvene obleke,
orodja
in posode.

Podpisana ima v zalogi najraznovrstnejše trpežno, krasno
blago za bandera, baldahine, raznobarvne
plašče, kazule, pluviale, dalmatike, ve-
lume, albe, koretelje, prte itd.

sploh vse, kar se rabi v cerkvi pri službi božji. — Prevzema
tudi vezenje, prenovljenje stare obleke in vsa popra-
vila. — Izdeluje ročno in pošteno po najnižji ceni
bandera in vso drugo obleko.

Prečastita gospode prosim, da se blagovolé pri naročilih
ozirati na domačo tvrdko ter ne uvažujejo tujih tvrdk, dru-
štev in potujočih agentov.

Zagotavlja hitro in najpoštenjšo postrežbo in najnižjo
ceno, zatrjuje, da bode hvaležna tudi za najmanjše naročilo.
Najodličnejšim spoštovanjam se priporoča

Ana Hofbauer, 160 45-21
imejteljica zaloge cerkvene obleke
v Ljubljani, Gledališke ulice 4.

Naznanilo.

Na državni cesti med Ljubljano in Vrhniko **našel**
je nekdo **večjo svoto denarja**. Kdor ga je izgubil,
naj se oglasi pri podpisanem županstvu.

Županstvo na Vrhniki,
dné 12. julija 1896.

G. V. Jelovšek,
župan.

502 3-3

„THE GRESHAM“
zavarovalno društvo za življenje v Londonu.

Podružnica za Avstrijo: Podružnica za Ogersko:
Dunaj, I., Giselastrasse 1 | Pešta, Franz-Josefplatz
v hiši društva. št. 5 in 6, v hiši društva.

Društvena aktiva dné 31. decembra 1894 kron 138,416,475.—
Letni dohodki na premijah in obrestih dné 31. decembra 1894 25,319,668.—
Izplačitve zavarovalnin in rent in zakupnin itd. za obstanka dru-
štva (1848) 304,342,593.—
Mej letom 1894 je društvo izdalo 9233 police z glavnico 78,736,000.—
Prospekte in tarife, na podlagi katerih izdaja družba police, kakor tudi obrazce za
predloge daje brezplačno

glavni zastop v Ljubljani
469 (12-12) pri
Gvidonu Zeschko-tu,
Tržaška cesta, št. 3. II. nadstropje.

Usojam si najudaneje naznaniti tem potom p. n. občinstvu, da sem dné
1. t. m. prevzel

hotel in restavracijo Fischer
v Kamniku, Kranjsko,

in jo bom na svoj račun nadalje vodil.

Za dobre **pijače, okusno kuhinjo** po zmernih cenah, kakor tudi za
solidno postrežbo se bode najboljše skrbelo.

Tukaj je na razpolago 16 z vsemi potrebnostmi oskrbljenih sob pri zmer-
nih cenah.

Sluge pri vsakem vlaku.

Trgovski potovalci uživajo ugodnejše cene.

Za mnogoštevilen obisk prosi velespoštovanjem 481 (3-3)

Emil Keržiznik.

Cement,
železniške šine,
264 30
traverze,

vsakovrstno železo za vezi, strešni papir, cinkasti
in pocinkano ploščevino, storje za obijanje stro-
pov, samokolnice, vsakovrstno kovanje za okna
in vrata, sploh vse, kar se pri stavbah potrebuje,
priporoča po zelo znižanih cenah

Andrej Druškovič, trgovec z železnino
Glavni trg 9/10. Ljubljana. Glavni trg 9/10.

Dunajska borza.			
Dné 15. julija.		Dné 14. julija.	
Skupni državni dolg v notah	101 gld. 80 kr.	4% državne srečke l. 1854, 250 gld.	144 gld. 50 kr.
Skupni državni dolg v srebru	101 . 95 .	5% državne srečke l. 1860, 100 gld.	157 . — .
Avstrijska zlata renta 4%	123 . 50 .	Državne srečke l. 1864, 100 gld.	189 . 75 .
Avstrijska kronska renta 4%	101 . 20 .	4% zadolžnice Rudolfove želez. po 200 kron	99 . 30 .
Ogerska zlata renta 4%	122 . 70 .	Tisine srečke 4%	139 . — .
Ogerska kronska renta 4%	99 . 60 .	Dunavske vravnjavne srečke 5%	126 . 50 .
Avstro-ogerske bančne delnice, 600 gld.	989 . — .	Dunavsko vravnjavno posojilo l. 1878	107 . 50 .
Kreditne delnice, 160 gld.	363 . 25 .	Posojilo goriškega mesta	112 . — .
London vista	119 . 89 .	4% kranjsko deželno posojilo	— . — .
Nemški drž. bankovci za 100 m. nem. drž. velj.	58 . 75 .	Zastavna pisma av. osr. zem.-kred. banke 4%	99 . 35 .
20 mark	11 . 75 .	Prioritetne obveznice državne železnice	225 . — .
20 frankov (napoleonor)	9 . 51 .	„ „ „ južne železnice 3%	170 . 50 .
Italijanski bankovci	44 . 45 .	„ „ „ južne železnice 5%	128 . 80 .
C. kr. cekini	5 . 65 .	„ „ „ dolenskih železnice 4%	99 . 50 .
		Kreditne srečke, 100 gld.	198 gld. 50 kr.
		4% srečke dunav. parobr. družbe, 100 gld.	— . — .
		Avstrijskega rudečega križa srečke, 10 gld.	18 . — .
		Rudolfove srečke, 10 gld.	23 . — .
		Salmove srečke, 40 gld.	70 . — .
		St. Genois srečke, 40 gld.	68 . 50 .
		Waldsteinove srečke, 20 gld.	61 . — .
		Ljubljanske srečke	22 . — .
		Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	157 . 75 .
		Akcije Ferdinandove sev. železn., 1000 gl. st. v.	3405 . — .
		Akcije tržaškega Lloyda, 500 gld.	415 . — .
		Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	103 . 50 .
		Dunajskih lokal. železnice delniška družba	61 . — .
		Montanska družba avstr. plan.	81 . 40 .
		Trboveljska premogarska družba, 70 gld.	159 . — .
		Papirnih rubljev 100	126 . 87 .

Nakup in prodaja
vsakovrstnih državnih papirjev, srečk, denarjev itd.
Zavarovanje za zgube pri tvebanjih, pri izrebanju
najmanjšega dobitka.
Kulantna izvršitev naročil na borzi.

Menjarnična delniška družba
„MERCUR“
Wollzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Pojasnila v vseh gospodarskih in finančnih stvarih,
potem o kursnih vrednostih vseh spekulacijskih vrednostih
papirjev in vsaki stvari za dosego kolikor je mogoče visocega
obrestovanja pri popolni varnosti
naloženih glavnice.